

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЖИТОМИРСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА
КАФЕДРА GERMANСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

КУРСОВА РОБОТА

З лінгвокраїзнавства країн, мови яких вивчаються

на тему:

«Ономастичні реалії США»

Реєстраційний №: _____

Дата здачі: _____

Здобувача вищої освіти

III курсу 34 Бд-Фанг групи
денної форми навчання
спеціальності «035.041 Філологія
(германські мови та літератури
(переклад включно), перша-англійська)»

Шеремет Анастасії В'ячеславівни

Науковий керівник:

кандидат філологічних наук, викладач

Шугаєв Андрій Володимирович

Оцінка:

Національна шкала: _____

Кількість балів: ____ ECTS ____

Члени комісії:

(підпис)

(ППП)

(підпис)

(ППП)

(підпис)

(ППП)

Зміст

Вступ.....	3
Розділ 1. Ономастика: загальні особливості.....	6
1.1 Предмет і завдання ономастики	6
1.2 Структура науки. Аспекти ономастичних досліджень	9
1.3 Значення історичної ономастики	13
Висновки до розділу 1	15
Розділ 2. Поняття ономастичної реалії	17
2.1 Поняття ономастичної реалії.	17
2.2 Особливості американської антропонімії.....	23
2.3 Переосмислення імен, прізвищ та власних назв.....	26
Висновки до розділу 2	30
Висновки	31
Використана література	32

Вступ

У наш час ономастика є не тільки, як комплекс різноманітних галузей знань, а є і частиною лексикології. Без власних назв часом неспроможна людська комунікація. Якщо зникнуть всі власні назви, людина створить нові. Так влаштована наша свідомість: щоб відрізнати однакові за своєю природою навколишні нас реалії, потрібно придумати особливі слова, які могли б виконувати цю функцію. Такими словами є власні назви, які здатні позначати широке коло предметів, понять, явищ. Вчені вважають, що багато первинних іменників в стародавній мові представляли собою назви конкретних об'єктів навколишнього світу, які поступово, у міру розширення обсягу знань людини про навколишню дійсність, перетворювалися в загальні позначення предметів і явищ.(1)

Актуальність теми це відповідність теми дослідження сучасним потребам суспільства, а також певній галузі науки та перспективам її розвитку, практичним завданням відповідної сфери діяльності.

Останнім часом з'являється зацікавленість до аспектів онімізації, які були заборонені (релігійні, національні, соціальні тощо).

Сучасна ономастика зростає в тісному зв'язку з іншими науками, зокрема з історією, географією, археологією, етнографією, міфологією і навіть психологією. Існує безліч особистих спостережень та аналізів з топоніміки, антропоніміки та літературної ономастики. Є кілька аспектів вивчень. Описова ономастика, що забезпечує об'єктивну основу ономастичних вивчень, забезпечує суцільний філологічний аналіз і лінгвістичне розуміння накопиченого матеріалу; теоретична ономастика, що вивчає загальні закономірності розвитку і функціонування ономастичних систем; прикладна ономастика, пов'язана з практикою присвоєння імен, дає практичні рекомендації картографам, біографам, юристам.

Метою є дослідження ономастичних реалій США та ономастики.

Завдання дослідження:

- з'ясувати роль ономастики у виробничій сфері;

- визначити взаємодію науки про власні назви з іншими дисциплінами
- виявити об'єкт та предмет вивчення ономастичних реалій США та ономастики;
- окреслити коло проблем, дослідженням яких займається наука;
- визначити особливості американської антропонімії;
- з'ясувати значення ономастики і її місце в сучасному мовознавчому процесі ономастики взагалі.

Об'єктом дослідження є ономастичні реалії США як розділ ономастики.

Предмет дослідження. Сукупність теоретичних відомостей про ономастичні реалії та ономастику як особливий розділ лексикології та окремі її підрозділи. (2)

Методи дослідження. Для досягнення поставленої мети та завдань у роботі використано.

Загальнонаукові методи:

Традиційний аналіз — для інтерпретації та тлумачення змісту використаних джерел інформації, перетворення первісної форми цієї інформації в необхідну дослідницьку форму.

Дедукція — для переходу від знання загальних закономірностей до

окремого його прояву.

Узагальнення — для кінцевих висновків на основі дедуктивних міркувань.

Конкретно-наукові методи:

Теоретичні:

— логічний метод — для усунення суперечностей й викладу в послідовній формі історичного процесу.

Емпіричні:

— спостереження — для опрацювання первинних даних

Розділ 1. Ономастика: загальні особливості

1.1 Предмет і завдання ономастики

Ономастика (грец. *Onomastike* – «мистецтво давати імена») займається вивченням власної назви. Слово «ім'я» вважається найдавнішим визначенням, яке до 15 століття вживалося в найширшому значенні. Людину, як і багато предметів, могли іменувати, нарікати, називати, прозивати. Таким чином, у назві слова ім'я відбулася «багата синонімічна заміна». У Стародавній лінгвістиці визначився поділ всіх слів даної мови на власні назви. Цей поділ виявився дуже зручним та корисним на практиці. (3)

Ономастика - це розділ лінгвістики, який вивчає власні назви. Ономастика стала необхідною наукою для істориків, географів, фольклористів та літературознавців. До тих пір, поки ці фахівці займалися нею, вона не виходила за рамки допоміжної науки. Ономастика вивчає сутність власних назв, їх функціональну специфіку, виникнення, розвиток, актуальність для всіх рівнів мови. Це в основному лінгвістика, але вона включає у себе такі аспекти, як географічний, історичний, етнологічний, культурний, соціологічний, літературний, психологічний.

Власні назви поділяються на категорії, які у свою чергу, на основі гіперо-гіпонімічних відносин можуть поділятися на окремі класи (види) і підкласи (підвиди). Наприклад, антропонім – це категорія онімів, яка об'єднує види власних назв, які позначають людину або групу людей, в тому числі особисте ім'я, по-батькові, прізвище, прізвисько, псевдонім, кличку, андронім (іменування дружини по імені, прізвиську або прізвища чоловіка), гінеконім (іменування чоловіка по імені або прізвиську матері або дружини, яке може стати прізвищем).

Предметом ономастики є система мовних засобів які використовуються для утворення як природних, так і штучних власних назв, їх будова їх семантичні й словотвірні моделі, поєднання власних назв між собою,

особливості відмінювання, синтаксис власних назв Як і будь-яка інша наука, вона має свій об'єкт та предмет вивчення, ономастика переслідує свої цілі.

Мета ономастичних досліджень - визначити специфіку власних назв у системі мови, виявити специфічні ономастичні ознаки, що впливають на особливості вивчення власних назв щодо інших розділів лексики, вивчити різні категорії та класи онімів, визначити ономастичну номінацію та функціональні особливості власних назв. Крім цього, у меті ономастики полягає визначення впливу екстралінгвістичних факторів на формування онімів, розкриття походження власних назв, кодифікація та нормування.

До спеціальних ономастичних джерел відносяться географічні карти й атласи, публіцистика, засоби масової інформації, географічні та історичні нариси, письмові пам'ятки, архівні документи, довідкові покажчики, телефонні та адресні книги, книги реєстрацій, актові документи – все те, що може надати корисну інформацію про власні назви. В якості самостійних джерел дослідження можуть служити різного роду ономастичні (топонімічні, антропонімічні, зоонімічні, термінологічні та ін.) словники.

Основним об'єктом досліджень вчених ономастів до Другої світової війни був пошук етимології, тобто визначення походження та значення тих слів, від яких утворилися особисті імена, прізвиська, прізвища. Німецький лінгвіст А.Бах вважає, що ономастика не може обмежуватися лише етимологією імен. Його цікавлять загальні закони про формування, появу та використання назв. Отже, А. Бах виокремлює наступні завдання, що стоять перед ономастикою:

- 1) мовознавчі питання: фонетика, формоутворення, словотворення, синтаксис, етимологія назв;
- 2) історичні питання: вік назв та їх груп, історичні фактори, які створюють назви;
- 3) географічні питання: територіальне поширення назв;

4) психологічні питання: духовні фактори утворення назв, ставлення людини до назв.

Оскільки масштаби цих проблем взаємопов'язані, іноді дуже складно відокремити одне від іншого. (4) Робіт, в яких ономастика, зокрема антропонімія, вивчалася б системно історично, майже не було. Однак поступово інтерес дослідника спрямувався з аналізу походження окремих назв на вивчення загального функціонування особистих назв у певну епоху. Бурхливе зростання антропологічних досліджень в останні два десятиліття зумовило становлення антропоніміки як самостійної галузі наукового визнання і дозволило закласти основи цієї науки. Історична антропоніміка тісно пов'язана з історією і вносить великий внесок у висвітлення окремих фактів світової історії (історії культури, соціальної історії та лінгвістичної історії). Довгий час антропоніміка вважалася історичною наукою. З іншого боку, було визнано, що, досліджуючи вживання імен, можна встановити пряму залежність між мовою та соціальними процесами в суспільстві. Як зазначає В.А. Ніконов, антропоніміка належить двом «господарям». Воно створене суспільством та існує тільки в суспільстві. На безлюдному острові людині не потрібне ім'я, але без нього не обійтися в спілкуванні з людьми.

Серйозне антропонімічне дослідження, як вважає А.В. Суперанська, має бути комплексним, воно повинно враховувати багато маловивчених відносин соціологічного, історичного, юридичного, політичного, етнографічного та географічного характеру. Серед найбільш актуальних і маловивчених проблем, без вирішення яких не можна досліджувати ономастику, виділяються наступні проблеми:

- 1) назва в мові та мовленні;
- 2) назва у літературній мові та у соціальних та територіальних діалектах;
- 3) назва як породження цієї мовної системи та як запозичення з інших мов;
- 4) морфологічна структура назв у мовах різних типів;

- 5) повні, скорочені форми імен та їх взаємовідносини;
- 6) типологія ономастичних систем у мовах різних типів та встановлення ономастичних універсалів;
- 7) статистичне дослідження назв у текстах різних жанрів.

1.2 Структура науки. Аспекти ономастичних досліджень

Загальна (теоретична) ономастика вивчає: найбільш загальні закономірності розвитку та функціонування онімних систем незалежно від їх мовної приналежності; встановлює ономастичні універсалії (закономірності та категорії), які спостерігаються у всіх або в багатьох онімних системах різних історичних періодів. Завдання теоретичної ономастики, які включають в себе розробку назв, виявлення взаємозв'язку між власними назвами.

Залежно від об'єкта і предмета дослідження в ономастиці можна виділити наступні розділи (напрямки):

ареальна ономастика визначає ареали або область поширення певних ономастичних явищ незалежно від географічного положення того чи іншого народу, незалежно від діалектологічного розподілу ареалів, хоча спираючись на діалектологічні дані, ви можете простежити мовний стан минулих часів. Встановлення ономастичних ареалів надають неоціненну допомогу у виявленні субстратів, при вивченні проблем розселення народів ; регіональна ономастика досліджує власні назви певних територій, включаючи місцеву ономастичну підсистему: топонімію, антропонімію, зоонімію, астронімію та ін. Метою регіональної ономастики є виявлення своєрідності назв на даній території та зв'язку назв із сусідніми або віддаленими територіями. Регіональна ономастика використовує дані діалектології, етнографії місцевого населення, місцевої історії.(5)

Поетична ономастика, яка досліджує особливості структури художнього тексту. Мета поетичної ономастики - це виявлення закономірностей та

особливостей функціонування поетонімів в художньому тексті, принципів їх створення та вибору в залежності від жанру твору, адресата, можливостей поетонімів в лінгвістичній інтерпретації тексту.

Поетична ономастика тісно пов'язана з літературознавством, керується багатьма її поняттями, термінами, методикою для більш повного ґрунтовного вивчення власних назв та їх особливостей у літературній творчості. Крім того, системне дослідження власних назв у художніх творах сприяє більш повному розкриттю задуму, естетичних установок певного автора, його світогляду та обраного жанру. Прикладна ономастика - визначається на основі певних мов і процесів, які відбуваються в них, правила транскрипції, норми орфографії, орфоепії й відмінювання, визначає нормативні моделі онімів, а також моделі, утворені від власних назв: назви жителів певної місцевості, омонімічні прикметники, по батькові та прізвища.

Одним з найважливіших напрямків прикладної ономастики є ономастична лексикографія, мета якої є складання різного типу ономастичних словників. Прикладна ономастика встановлює норми орфографії та передачі (транслітерація і транскрипція) іншомовних власних назв засобами запозичує мови.

Вивчення ономастичних прийомів проводиться в різних аспектах, які стали в цей час традиційними [6]:

географічний аспект – це встановлення впливу географічного чинника (довкілля, тобто природних і кліматичних умов) на власні назви; виявлення місцевих діалектних лексем, фонем, морфем, які беруть участь в утворенні власних назв; визначення областей поширення повторюваних елементів, типів, моделей, іноді на великих територіях; дослідження міграції назв – територіальне переміщення групи власних назв; історичний аспект – вивчення взаємозв'язку між появою та функціонуванням власних назв.

Лінгвістичний аспект – це вивчення писемних пам'яток різних жанрів, періодів, рукописних та виданих. Їх дослідження надає цінний матеріал численних зразків дійсно зафіксованих стародавніх власних назв, за допомогою яких можна простежити історію виникнення власних назв, реконструювати архаїчну модель світу, а також відновити етнографічний, географічний, культурно-історичний фон стародавнього світу. Лінгвокультурологічний аспект - визначає умови використання власних назв загальнокультурними та індивідуальними нормами комунікативної поведінки; відбиток культури як історичної пам'яті народу у власних назвах: міфологічні уявлення даного народу, національно-культурна семантика власних назв, які володіють індивідуальною інформацією, тобто вивчення системи власних назв, що зображають національні форми буття, засновані на культурних цінностях конкретно-історичної мовної спільноти. Лексикографічний аспект – лексикографічна інвентаризація та дослідження всіх можливих власних назв і кожного виду онімів в різних аспектах: історичному, етимологічному, довідково-інформативному. Залежно від обраного аспекту, дослідження використовує відповідну методику й на її основі створюється словник певного жанру [7]. Лексикологічний аспект - інвентаризація власних назв будь-якої мови та їх опис у лексичній системі даної мови, співвідношення власних назв з апелятивною лексикою, генетичний аналіз власних назв (походження, фонологія та морфологія назв). Ономазіологічний аспект полягає у виявленні принципів у ядерних (антропонімія, топонімія, зоонімія) і периферійних (космонімія, ергонімія, гемеронімія) зонах ономастичного простору, виділення типових і раритетних моделей іменування, встановленні комбінаторних правил ономастичних лексем у складі багатокomпонентних онімічних утворень.

Психолінгвістичний аспект – це вивчення процесів виробництва, формування, сприйняття власних назв у залежності від особистості, його психології, а також психології цілого колективу; виявлення впливу власних назв на людину, оскільки назва може викликати різні почуття: радість, захоплення,

сміх, гнів, ненависть, роздратування, жаль. Семасіологічний аспект – виявляє групи лексики, які беруть участь в індивідуальній номінації денотатів та утворення різних класів онімів, визначення найбільш частотних і раритетних основ з метою виділення типових засад, що характеризують дану онімічну систему певної території, іменника конкретного народу, що сприяють складанню рекомендацій по створенню нових назв. Семіотичний аспект - вивчення власних назв як мовних знаків особливого типу, їх співвіднесеність з іншими семіотичними системами, з апелятивною лексикою. Соціолінгвістичний аспект – досліджує взаємозв'язок власних назв із суспільством, його історичним розвитком, соціальними змінами, впливом на розвиток власних назв соціальних, юридичних, історичних закономірностей, соціологічних змінних, а також впливу власних назв на ідеологічні, культурологічні спрямованості суспільства на формування власних назв. Даний аспект через нерівномірне вивчення різних класифікацій власних назв ще розвивається. Термінологічний аспект – досліджує метамову ономастики, невід'ємною частиною якої є терміни; виявлення системності ономастичної термінології, визначення основної частини термінологічного апарату і його основних складових, встановлення ієрархічного взаємозв'язку між ономастичними термінами; створення нових термінів у зв'язку із залученням в ономастичний простір нових об'єктів і появою нових понять; уніфікація, кодифікація і стандартизація термінів.

Етнолінгвістичний аспект – вивчає власні назви у зв'язку з особливостями національного світобачення, національного характеру, етнокультурних і етнопсихологічних чинників, тобто з матеріальним і духовним життям етносу, його національним менталітетом. В етнолінгвістичних дослідженнях пріоритет надається вивченню генетичних зв'язків власних назв племен, діалектів, мовної сім'ї, культурної групи. В цьому випадку дані ономастики можуть висвітлити особливості матеріальної та духовної культури народів, проблеми їх походження, розселення, міграції.(8)

Вибір того чи іншого аспекту дослідження залежить від об'єкта, мети та завдань роботи над якою працювали. Тому, вивчення топонімів проводиться із залученням географічної, історичної, етнографічної інформації, оскільки для повного опису топонімічної системи конкретного регіону необхідна інформація про розташування певних об'єктів у досліджуваному просторі, його геоморфологічних властивостей, етнічного складу.

Поява нових напрямків і галузей сучасного мовознавства, активна розробка лінгвістичних проблем з точки зору етноцентризму і антропоцентризму виводить ономастичні дослідження на новий рівень виявлення взаємозалежності різних ономастичних одиниць зі свідомістю їх носія і етнічної приналежності в цілому. З цієї причини власні назви можуть бути розглянуті з точки зору нових для ономастики аспектів. Когнітивний аспект полягає у виділенні поняття «онім» і його взаємозв'язку зі свідомістю мовної особистості, визначенні ономастичної особистості та виявленні ономастичних знань в пізнавальній діяльності людини, ментальної репрезентації та її мовного втілення на матеріалі власних назв, які зберігаються в когнітивній основі того чи іншого національного лінгвістичного співтовариства, тобто, когнітивне освоєння реального світу за допомогою власних назв, визначення ономастичної системи з підсистемами, які в свою чергу складають «організований фрагмент мовної картини світу». Функціональні дослідження – це аналіз власних назв у мові (виявлення особливостей онімічної лексики в різних комунікативних ситуаціях, в різних типах мовлення, функціонування власних назв у комунікації/тексті, проблема ономастичного узусу, ономастичної норми, нестандартної поведінки власних назв). (9)

1.3 Значення історичної ономастики

Історична ономастика вивчає історію власних назв. Оскільки власні назви - це частина мови (ономастики), в тому числі й історичної, належить до лінгвістики - науки про мову. Але закономірності розвитку власних назв (оніма) відрізняються від закономірностей розвитку загальних назв, апелятивів. Їх поява та зміни підкоряються не тільки законам фонетики або морфології, а й

обумовлені розвитком суспільства. Так, наприклад, з перебуванням протягом одного століття на престолі трьох Олександрів і двох Миколаїв пов'язана популярність цих імен серед російської знаті. Таким чином, власні назви самі є фактами історії, а їх вивчення з цієї точки зору — це завдання історика. Водночас, власні назви — це історичне джерело, яке дає історику при вмілому аналізі цінний додатковий матеріал.

Розділи ономастики відносяться до декількох категорій власних назв. Географічні назви (топоніми) вивчає топоніміка, назви народів — (етноніми) — етноніміка, особисті імена (антропоніми) — антропоніміка, імена божеств (теоніми) — теоніміка, назви небесних тіл (космоніми або астроніми) — космоніміка або астроніміка, клички тварин (зооніми) — зооніміка. З усіх розділів ономастики для історика найбільше значення мають топоніміка, етноніміка і антропоніміка.

У ономастиці існують деякі загальні закономірності, які відносяться до всіх її розділів. Перша з них — деетимологізація власних назв. У міру все більш частого вживання з нього поступово вивітрюється його етимологія походження. Називаючи свою знайому Любов'ю Львівною, ми не думаємо ні про почуття любові, ні про страшного хижака. Для нас це просто назви. Тільки в малознайомій назві ми відчуємо її етимологію, та ще нагадати про неї може випадкове поєднання назв. [10]

Тут ми впритул підійшли до проблеми з декількома рівнями значення у власних назвах. Перший рівень є найбільш досвідчений в області ономастики. Наприклад, доономастичне значення слова Париж — це місто племені паризіїв. Це доономастичне значення не завжди можна точно визначити, воно часто непомітне навіть нефахівцю, а часом іноді спеціальні пошуки не дадуть можливості його з'ясувати.

Другий рівень значення-ономастичний. Він найбільш простий. Париж — це столиця Франції. Сергій Петрович Іванов — мій сусід, інженер одного із заводів і батько мого приятеля.

Оскільки ономастика є також частиною лінгвістики, для розуміння подальшого викладу необхідні деякі відомості з історії мов.

Всі мови світу діляться на великі мовні сім'ї, пов'язані єдністю походження; сім'ї, своєю чергою, поділяються на групи мов. Назвімо деякі з них. Вельми численна індоєвропейська сім'я. У неї входять слов'янські мови, балтійські (литовська та зниклі нині мови інших балтійських племен і народів-прусів, ятвягів), германські (німецька, англійська, голландська, скандинавські мови), кельтські (нині їх залишилося зовсім небагато — ірландська, уельська, колись же на кельтських мовах говорили численні європейські племена від Альп до Дунаю, в тому числі предки французів-галли), романські (французька, італійська, іспанська), іранські (осетинська, таджицька; в давнину на іранських мовах говорили скіфи, сармати, алани), індійські та не входять в мовні групи вірменська, албанська й грецька мови.

Висновки до розділу 1

Ми дійшли до висновку, що ономастика є дуже важливим розділом у мовознавстві. Також ономастика є дуже старою наукою, але вона не втрачає свою актуальність через те, що кожна людина на планеті користується власними назвами. У нашому оточенні скрізь є власні назви: вулиці, імена, клички тварин, річки, міста і так далі. Власні імена виникли давним-давно в процесі розвитку мови. Вони відрізняються від загальних назв, тому що належать певному об'єкту та ми їх запам'ятовуємо з легкістю. Ще з античних часів люди поділяли назви на загальні та власні. Тому з впевненістю можна сказати, що наука є справді найдавнішою. Ономастика класифікує багато окремих груп: антропоніми (імена людей), топоніми (географічні назви), теоніми (назви божеств), зооніми (клички тварин), фітоніми (назви рослин), хрононіми (назви відрізків часу, пов'язані з історичними подіями), ідеоніми (назви об'єктів духовної культури), хрематоніми (назви об'єктів матеріальної культури).

Має велике значення для нашої історії, бо ономастика йде поряд з археологією, етнографією, лінгвістикою і дозволяє дослідникам зазирнути в такі глибини століть, про які не має інформації в писемних джерелах. В результаті

можуть бути висвітлені невідомі науці події політичної, економічної, соціальної історії, досліджена матеріальна і духовна культура минулих часів. (11)

Розділ 2. Поняття ономастичної реалії

2.1 Поняття ономастичної реалії.

Ономастичні реалії завжди національно забарвлені. Власні назви, як одиниці мови, служать носіями певного національного колориту. Не зважаючи на відкритість і взаємодію антропологічних систем, фонетичний і графічний образ назв у кожній мові різний. При запозиченні власної назви проходить складний процес асиміляції, повністю перетворюючись в одиницю антропологічної системи нової мови.

Кожна мова відрізняється структурно-словотвірною своєрідністю своїх власних назв. Однак зміст національно-культурного компонента не вичерпується. Воно визначається не тільки функціональним статусом в антропологічних або топонімічних системах, співвідношенням з іншими типами власних назв, а й особливостями конотацій, що виникли на основі культурно-історичного розвитку назв.

Ще більш прив'язані до національної культури топоніми. Навіть в іншій мові топонім трансформується відповідно до зразків цієї мови і набуває асоціації, властивим значенням об'єкту в новій культурі.

Тому ономастична лексика в цілому має національне-культурне підґрунтя, яке, зокрема становить великий інтерес для лінгвокраїнознавства.

Мінімум знань про іменований об'єкт, який необхідний для розуміння назв у акті комунікації, вважається особливим типом мовного значення. Його можна вважати аналогом поняття в загальних назвах. Однак функціонування назв у мові переконливо показує, що їх семантика не зводиться до вказівки на об'єкт. Вельми істотні для функціонування назв ті додаткові відомості, асоціації, які в термінах лінгвокраїнознавчій теорії називаються лексичним підґрунтям.

Загальновідомі власні назви наближаються до загальних назв за рахунок розширення обсягу поняття (на відміну від звичайних власних назв). З іншого боку, вони набувають характеру одиничності, і тому, можливо, саме вони є

«власними назвами», на відміну від решти маси власних назв, чинних до їх актуалізації в мові в якості знаків.

У лінгвокраїнознавстві весь комплекс пізнання предмета, який позначається власною назвою, вважається мовним значенням власної назви. Враховуючи індивідуальний та сумарний характер мови, лінгвістичне значення власних назв слід вважати загальними, кодифікованими на національному рівні, в той час, як мовне значення, хоча воно може бути суб'єктивним і індивідуальним. Що ж стосується енциклопедичної інформації, то вона дійсно є надбанням вченого, як правило не входить у фонові знання носія мови і культури і саме тому не входить у загальномовні філологічні словники, а являється надбанням енциклопедій. Якби енциклопедичні знання були доступні всім носіям мови в їх повному обсязі, не було б необхідності в енциклопедіях. Водночас якийсь мінімум знань про об'єкти, що позначаються власними назвами належать до назв із широкою популярністю, є надбанням кожного носія даної мови і культури, і цей мінімум знань не обмежується інформацією, необхідною лише для введення власних назв у мову, типу «Кірк - назва острова».

Однак, коли мова йде про власні назви, актуальних у масовій буденній свідомості носія даної мови та культури, що володіють масою різних культурно-історичних асоціацій, мабуть, віднесення назви тільки до певної категорії недостатньо.

Показником актуальності власних назв є його використання як добре відомого носія мови при зіставленні з об'єктами іншої культури:

«Moscow is... Detroit, Hollywood, Pittsburgh, Los Alamos and Oak Ridge, Washington and New York all together... Moscow is the Big Apple in every field." (Детройт - центр автомобільної промисловості США; Голлівуд -- центр американського кіно; Піттсбург - центр металургійної промисловості; Лос-Аламос, Олдрідж - центри атомної промисловості; Вашингтон -- столиця США; Нью-Йорк - фінансовий центр США.)

Із загальної маси ономастичної лексики виділяються власне ономастичні реалії, які, на відміну від звичайних власних назв є визначеними одиницями мови

(в антропонімії заведено говорити про «уособлених назв») і належать до числа «загальноновідомих», «значущих» власних назв. (12)

У топонімії англомовних країн (Австралії, США) спостерігаються явища, мало характерні для топонімії Англії. При наявності загальних словотвірних моделей і подібності в семантиці виявляються значні відмінності, які визначаються соціолінгвістичними факторами. Виділяються наступні специфічні явища: утворення особливого роду варіантів назв, відродження субстратних топонімів і створення штучних найменувань. [13]

У зв'язку з тривалим процесом імміграції з «Старого Світу» в Америку і Австралію були перенесені назви італійські, німецькі, французькі, японські, фінські, португальські, грецькі, голландські і безліч інших. Ці вивезені або створені іммігрантами назви часто мали обмежене поширення і не завжди приймалися офіційно, що цілком природно у зв'язку з неясністю їх значення для основного населення. Наприклад, на карті штату Міннесоти, де проживає значний шар фінського населення, в цей час збереглося всього чотири топоніми фінського походження: Вурі - «гора», Alango - «низина», Toivola Waasa і – назва міста або провінції у Фінляндії. [14]

Офіційно прийняті та зображувані на карті іноземні назви органічно включені в англомовну топоніміку згаданих країн і розглядаються в рамках цієї системи. Особливий інтерес представляють поширені в Сполучених Штатах варіанти офіційних назв, які виникають та функціонують виключно всередині цього мовного колективу. Ці місцеві різновиди, створені і використовуються в закритій групі населення, можуть бути позначені терміном «внутрішньогрупові назви».

Однією з найбільш показових характеристик топонімії США є наявність варіантних найменувань. Топонімічні варіанти позначають один предмет, який має досить чітку фізичну визначеність. Безумовно, проявляється якась специфічна конотація емоційно-оціночного характеру, певний відтінок значення.

У більшості випадків внутрішньогрупові назви США, які невідомі за межами певної групи населення, використовуються як в усній, так і в письмовій формі. Таку ситуацію можна спостерігати, у випадку, з японськими назвами в Каліфорнії. Значна маса цієї території представлена зміненими та прийнятими стародавніми назвами, тобто топонімами, написання і вимова яких змінилися відповідно до норм вимови японської мови. У такому видозміненому вигляді вони найчастіше вживаються в усному мовленні, а в письмовому зазвичай вживаються скорочені форми топонімів, які складаються з першої літери офіційної американської назви з додаванням японського елемента *shi* в значенні «рід». Наприклад, назва *San Jose* в японській мові являє собою усну версію *Sannoze* та письмову версію *Sa-shi*; назва *Portland* є *Potorando* в усному варіанті й *Po-shi* - в письмовому.

Важливою особливістю американської топонімії є відродження та своєрідне використання топонімії корінних американців. Ця особливість радикально відрізняє топонімію Америки від топонімії Англії. [15]

Було б неправильно вважати, що до початку колонізації Америки там не було місцевих назв. У XVI ст. на території сучасних США налічувалося близько мільйона індіанців. У них була своя власна місцева система географічних назв і термінології, яка, ймовірно, була багатшою і значнішою з топографічної точки зору людей, які ведуть кочовий спосіб життя, ніж термінологія переселенців-завойовників. Індіанські назви тепер зустрічаються серед безлічі географічних об'єктів: населених пунктів, ділянок з будинками, штатів, природно-географічних об'єктів. Двадцять п'ять штатів, другий за величиною та значимістю місто країни (*Chicago*), найбільша річка (*Mississippi*) та водоспад (*Niagara*), чотири з п'яти Великих Озер (*Michigan*, *Huron*, *Erie* й *Ontario*) мають назви корінних американців. Процес відродження субстратних топонімів почався дуже давно й триває по теперішній час. Коли в XVIII ст. був заснований Новий Орлеан, багатьом вулицям були дані назви корінних американців. Хоча в більшості випадків значення індіанських слів, що входять до складу назв,

втрачаються, це не заважає населенню використовувати ці слова в якості назв міст, районів і вулиць.

Досить значний індіанський елемент в гідронімії. Назви річок і озер зображають природні особливості. Наприклад: Міссісіпі (Mississippi) - «велика вода», Міссурі (Missouri) - «каламутна вода», Ніагара (Niagara) – «розділена навпіл земля або гримуча вода», Юкон (Yukon) - «велика річка», Вінніпег (Winnipeg) - «мулиста вода», Мічиган (Michigan) - «велике озеро», Огайо (Ohio) - «красива річка». [16]

Відсутність в індіанців писемності призвело до того, що іммігранти стали записувати ці назви на слух, використовуючи букви латинського алфавіту. При цьому, звичайно, індіанські слова в новому читанні набували зовсім іншого звучання, могли частково та повністю позбутися від початкового змісту.

Крім запозичень з субстратної індіанської топонімії, топонімія США містить цілий ряд англійських топонімів-мігрантів. Серед них представлені назви з приставкою нью « новий» (Нью-Бостон, Нью-Глостер, Нью-Лондон, Нью-Камберленд, Нью-Йорк). Підраховано, що на північному сході США (в Новій Англії) тільки серед географічних назв населених пунктів частка топонімів-мігрантів становить майже 20 %. Наприклад, на околицях Бостона (штат Массачусетс) поряд з цим топонімом є Кембридж, Манчестер, Норвуд, Портсмут, Глостер, Редфорд та інші назви, що повторюють топоніми англійських міст. Англійські назви складають основний фон європейської топонімії США.

Антропонімічні запозичення США представлені традиційними перенесеннями назв місцевих жителів від активних політичних діячів, які зробили свій внесок у процвітання міст: Валентайн (Allentown), Такертон (Tuckerton), Вашингтон (Washington); дослідників - першовідкривачів: Колумбія (Columbia), Річка Маккензі (Mackenzie).

Французька топонімія також представлена в Сполучених Штатах, наприклад: штат Луїзіана (був названий на честь короля Людовика XIV) - на

півдні, штат Вермонт (від франц. vert + mont – «Зелена гора») - на північному сході.(17)

На Алясці й в Каліфорнії поширені слов'янські назви. Вони часто перекладаються на англійську мову або замінюються англійським топонімом. Своєрідна релігійно-культова топонімія, часто являє собою біблійні топоніми. Різновид релігійної та культової топонімії, які часто є біблійними топонімами.

Біблійні назви використовувалися для залучення нових жителів міста, переважно, християнського віросповідання, але також вони належать до інших конфесій. Наприклад: у столиці штату Род-Айленд - Providence («божественне провидіння») процвітала свобода віросповідання з моменту заснування міста. [18] Поряд із запозиченнями ззовні, в топонімії Сполучених Штатів існували також перенесення географічних назв в межах країни. Так найчастіше новим поселенням присвоювалися назви внутрішньоміських об'єктів: Pleasantville - від назви місцевого магазину, Laurel - від назви місцевої фабрики, але в деяких випадках і назви міст, що знаходяться на території сусідніх штатів: Кінгстон (Kingston) штату Пенсільванія був запозичений штатом Род-Айленд, Салем (Salem) штату Нью-Гемпшир був запозичений штатом Массачусетс, Трой (Troу) штату Нью-Гемпшир був запозичений штатом Нью-Йорк. [19]

Топоніми - прізвиська американських штатів утворюють великий шар лексики американського варіанту англійської мови. Кожен штат має кілька прізвиськ: офіційне - як правило, одне (крім штатів: Північна Дакота, Род-Айленд, Мічиган, Алабама) і неофіційне - як правило, кілька.

Традиція присвоєння прізвиськ сходить до часу утворення перших штатів. Наприклад, прізвисько штату Нью-Йорк - «Empire State», пов'язане із заявою Джорджа Вашингтона: «штат Нью-Йорк буде основою нашої імперії.»

Офіційні та неофіційні прізвиська вживаються в побуті, в пресі й в художній літературі. Офіційне прізвисько - це описова назва американського штату, що використовується як доповнення до основної назви, яке показує будь-яку особливість історії або географії держави. На відміну від неофіційних прізвиськ, більшість офіційних містять яскраво виражену позитивну оцінку і

часто мають рекламний характер, тоді як вторинні неофіційні топоніми можуть жартівливо підкреслювати негативні якості штату. Також вони більш стримані на відміну від емоційних неофіційних прізвиськ, хоча і володіють набагато меншим обсягом додаткової інформації про іменований об'єкт. (20)

2.2 Особливості американської антропонімії

Антропонімічна система в Сполучених Штатах заснована на загальній англійській мові, але відрізняється декількома особливостями:

а) перш за все, якщо майже у всіх народів заміжня жінка бере прізвище свого чоловіка, то для англословних країн також характерне прийняття імені жінки та чоловіка, наприклад: *Mrs. George Jones* «Джордж Джонс та *Mrs. Charlotte Jones*». На практиці це призводить до позначення пари як *the Frank Browns, the James Morions* Френк Браунс, «подружжя Френк Брауні або Джеймс Мортоні»;

б) по - друге, в Сполучених Штатах заведено давати дітям друге ім'я – «середній». До середини XVIII століття по батькові в Америці використовувалися вкрай рідко й отримання двох імен при хрещенні також вважалося порушенням англійських традицій. Серед перших іммігрантів, які прибули в Америку на кораблі «Мейфлауер», не було нікого з середнім, тобто другим ім'ям. Серед перших сімнадцяти президентів (між Вашингтоном і Лінкольном) тільки у трьох були по батькові, а серед останніх вісімнадцяти тільки у трьох не було других імен. Замість середнього імені часто використовуються ініціали (іноді вони нічого не означають, просто для того, щоб розрізнити людей, у яких однакові імена та прізвища). При виборі ініціалів інколи вступає віра в магічну силу імені. Так, серед чорношкірих існує повір'я, що якщо ініціали імені складаються в осмислене слово, це приносить щастя: *FUN, JOI, PET, PEP, VIM*;

в) особливістю американської антропологічної традиції є додавання *Jr*, (=Junior «молодший») до імені сина, який має ім'я та прізвище батька;

г) в англомовних країнах прізвища часто використовуються в якості імен (протилежним процесом є використання імен, для яких прізвища типові для всіх народів). У Сполучених Штатах це явище набуло масового характеру. Наприклад, Sinclair Lewis - Сінклер Льюїс (1885-1951) і Upton Sinclair - Астон Сінклер (1878-1968), обидва є американським письменникам. Близько 75% старших дітей в американських сім'ях, які претендують на соціальний престиж, мають ім'я або друге ім'я дівочого прізвища своєї матері (для порівняння John Fitzgerald Kennedy). (21)Тенденція використовувати імена відомих державних діячів починає формуватися відразу після закінчення війни за незалежність. В якості основних імен почали вживати Washington, Franklin, Hamilton, Jefferson, Madison, Monroe, Jackson, Harrison, Lincoln. стали використовуватися в якості основних імен. Деякі з носіїв таких імен самі здобули популярність, наприклад, письменник Washington Irving «Вашингтон – Ірвінг». Відзначаються випадки антропонімічної номінації, коли ім'я та прізвище примітної особистості переноситься на іменовану особу в якості основного та другорядного імені: Martin Luther King -- Мартін Лютер Кінг, негр - священник, борець за громадянські права (Мартін Лютер (1483--1546) -- діяч Реформації в Німеччині, засновник лютеранства);

д) для США характерні більш поширені імена, ніж, наприклад, в Англії використання біблійних імен (Joseph, Samuel, Benjamin, David, Joel, Ezra, Adam). Це пояснюється пуританськими традиціями та культом Біблії як настільної книги в американських сім'ях не тільки штатів Нової Англії, а й фермерського Середнього Заходу (так званий «Bible Belt» - «біблійний пояс»). Процес використання переважно біблеїзмів тривав аж до початку XX ст., коли поступово повернулися на своє місце традиційні імена святих, а також старі англосаксонські імена типу Alfred, Arthur, Edgar, Edwin, Harold, Oswald та шотландські імена Bruce, Donald, Douglas, Duncan, Kenneth, Malcolm, Wallace.

е) для антропонімії США характерне використання історичних імен особистостей, героїв міфології та фольклору: Cyrus, Hannibal, Jason, Homer, Ulysses, Columbus, Roland, Siegfried, Lancelot, Merlin, Marian.

ж) Широко використовуються в антропонімичній системі США скорочені форми, які виступають як самостійні імена і можуть реєструватися в оригінальних документах. До числа особливостей мовного етикету в США відносять широке використання в повсякденному та діловому спілкуванні перших імен (як правило, в скороченій формі). У деяких асоціаціях бізнесменів обумовлено правилами, що їх члени звертаються один до одного за першими іменами або прізвищами. Може здатися, що така простота в спілкуванні повинна свідчити про дружелюбність, духовну близькість. Однак дослідники національного характеру зазначають, що два зовні тотожних факти в різних системах – не є однаковими. Американці звертаються переважно один до одного лише по імені, але це зовсім не означає, що це є дружба або інтимну близькість, як означало б в Західній Європі. Поширені перші імена політичних діячів використовуються у пресі: «Ron's War Talk Angers Europe» – «войовничі заяви президента Рейгана викликають гнів у Європі;

з) особливістю американської антропонімії також є відносно нова тенденція використання тільки ініціалів в імені президента: F. D. R. -- Franklin Delano Roosevelt; J. F. K.-- John Fitz - gerald Kennedy; L. B. J. - Lyndon Baines Johnson;

і) іноземцям часто впадає в очі схильність американців до створення складних імен, які зазвичай об'єднують імена батьків або двох найбільш улюблених дідусів і бабусь, наприклад: Georgianna (George + Anna); Joanna (Joe + Anna); Clarence (Charles + + Anna). Складні імена більше характерні для Півдня США, де взагалі широко прийнята практика давати дівчаткам подвійні імена: Betty Sue, Mary Jane, Dorothy Mae, Tommie Sue, Edie Mae.;

к) використання імен інших національностей є показником етнічних зв'язків характерно для іммігрантів, які прагнуть, хоча б чисто символічно, зберігати зв'язок зі своєю колишньою батьківщиною і своєю етнічною культурою. Роль національних символів можуть виконувати імена святих-покровителів країн, як, наприклад: St. George «св. Георг (Джордж)» - покровитель Англії; St. Andrew «св. Андрій (Ендрю)» - Шотландії; St. Patrick «св.

Патрік»-- Ірландії; St. David «св. Давид» - Уельсу. Крім того, в якості імен можуть виступати застарілі назви країн: Hibernia (давня назва Ірландії); Erin (поетична назва Ірландії). Шотландськими за походженням є: Maisie «Мейсі»; Вгісе «Брус». У Шотландії цим ім'ям стали називати хлопчиків з кінця XIX ст. на честь Роберта Брюса (1274--1329), визволителя Шотландії від гніту англійців.(22)

2.3 Переосмислення імен, прізвищ та власних назв

Узагальнюючі та репрезентативні назви зазвичай включають:

а) Назви, які представляють національності, символи національностей: *Jim Crow* - негр; *Sail (Sally)* – (розм.) негритянка; *Sambo* - негр; *John Henry*-герой негритянських балад і розповідей, уособлює «чорну» Америку; *Uncle Tom* - покірний та послужливий негр, плазун перед білими, хитрий негр, зрадник інтересів чорношкірих (згідно з персонажем роману Бічер-Стоу «Хатина дядька Тома»: «He's... the No 1 Uncle Tom. The worst in the US» (*New York Post*, 1957, Sept. 30); *Uncle Sam* 1. «дядько Сем», США: *to work for Uncle Sam* - бути на державній службі (в США); 2. американці; *Uncle Samism* - неправильне уявлення про американців; *Brother Johnathan* -- (жартома) 2. США. Це прізвисько виникло серед британців і лоялістів, можливо, через часте використання Дж. Вашингтоном фраз: «We must consult Brother Johnathan»- «Ми повинні проконсультуватися з братом Джонатаном» (тобто з губернатором Коннектикуту Джонатаном Тернбуллом). (23)

б) Назви, що позначають звичайних людей: *Billy*- *хлопець*; *John* - чоловік; *John Q Public* – середній американець; *Jack and Gill* - хлопець і дівчина; *Tom, Dick and Harry* - всякий, кожен, перший зустрічний.

в) назви, що символізують професію: *G. I. Joe* - солдат, рядовий; *Sammy* - американський солдат (часів Першої світової війни); *Jack Tag* - матрос; *Holy Joe* - військовий капелан; *Cheap Jack* - мандрівний торговець; *Joe College* - студент коледжу.

г) назви-прізвиська: селянин - *Hick* - селянин; *Tom Fool* - дурень; *Simple Simon* - простака; *doubting Thomas* - небоговірний; *Jack Blunt* - дурний; *Sloppy Joe* - неохайна людина.

Деякі назви вважаються загубленими через будь-яке ганебне діяння, вчиненого ким-небудь з їх носіїв і набув широкого розголосу, наприклад біблеїзми: Herod «Ірод», Judas «Іуда». До числа загублених відносяться також імена літературних персонажів, якщо з ними пов'язані негативні конотації (24).

а) Назви біблійних персонажів з широко відомими конотаціями. Часто американці самі розуміють, чим мотивований вибір такої назви, але представник іншої культури, особливо радянський читач, мабуть, потребує пояснень:

Ananias - Ананій, один із перших християн, убитий за брехню; (перекл.) брехун.

Methuselah - Мафусаїл, біблійний патріарх, імовірно прожив 969 років; (перекл.) довгожитель.

Moses - Мойсей, біблійний пророк, законний творець та творець релігії ізраїльтян, який керував їх втечею з єгипетського полону; (перекл.) адвокат, Визволитель.

Lazarus - Лазарус, (бібл.) Лазар; 1) людина, яку Ісус воскресив з мертвих (звідси і лазарет);. 2) ім'я жебрака в притчі про багатія і жебрака.

Job - Іов, біблійний патріарх; (перекл.) відсторонена людина, яка не втрачає віри: «Tom Luce, who did not have the patience of Job, got mad as hell» (*Follet K., On Wings of Eagles. - N.Y., 1983: 82*).

Thomas - Фома, один з Дванадцяти Апостолів. Не вірив у воскресіння Христа, поки не побачив рани від цвяхів на його руках, звідси *doubting Thomas* «Фома невіруючий», (перекл.) людина, яка не вірить словам.

Dorcas - Доркас, ім'я християнської жінки в «Новому Заповіті», яка шила одяг і роздавала його бідним, благодійниця.

Judas - Юда, «апостол, який зрадив Ісуса»; зрадник.

Samson - Самсон, останній з дванадцяти суддів Ізраїлю, що володів видатною фізичною силою; сильна людина.

Delilah - Даліла, коханка Самсона, яка зрадила його.

Solomon - Соломон, цар Ізраїлю, який відрізнявся мудрістю; мудрий.

Jonah - Іона, пророк, викинутий за борт штормом за свій непослух, був проковтнутий великою рибою (китом), пробув в його шлунку три дні і три ночі та вийшов неушкодженим; людина (або предмет), що приносить неприємності.

The Good Samaritan - добрий самаритянин (житель Самарії); персонаж євангельської притчі, який підібрав вкраденого злодіями подорожнього та перев'язав його рани; символ милосердя.

б) Назви персонажів стародавньої міфології: Jupiter, Hercules, Hecate, Ganymede, Cupid.

в) Імена персонажів світової літератури: Penelope, Beatrice, Don Juan, Don. Quixote, Tartuf(f)e.

При цьому враховується той факт, що в Сполучених Штатах споконвічно англійських прізвищ набагато більше, ніж кількість людей, які ведуть свій родовід від вихідців з Англії. Причина в тому, що іммігранти з інших країн змінили свої прізвища, взяли найпоширеніші англійські прізвища, часто схожі на їх власні за звучанням або значенням. Наприклад, майже всі німці з прізвищем Millier стали носіями прізвища Miller в Сполучених Штатах. Індійцям були дані англійські прізвища, а після скасування рабства - більшості чорношкірих. Процес англізації торкнувся прізвищ ірландців. У дев'ятнадцятому столітті в оголошеннях про приймання на роботу часто писали: «No Irish need apply» - «Ми не беремо ірландців». Несхвальне ставлення до ірландців в Америці змусило багатьох відмовитися від О та Має. Статистичні дані показують, що найбільш поширеним прізвищем в Сполучених Штатах, як і в інших англомовних країнах, є Smith «Сміт» (з врахуванням або без його варіантів: Smith, Smithson, Smithfield).

У Сполучених Штатах, не зважаючи на велику кількість іноземних прізвищ, зберігається англомовна модель відстеження прізвища за їх поширеністю: Smith «Сміт», Jones «Джонс», Brown «Браун».

а) групові прізвиська

Крім прізвиськ національностей, групові прізвиська іноді даються професіям (24), окремим родам військ, військовим частинам, як, наприклад, «Devil Dogs» - «собаки диявола».

б) прізвиська жителів окремих районів і штатів США

Жителі кожного штату в Америці мають свої традиційні збірні прізвиська. Наприклад: Badgers - прізвисько жителів штату Вісконсин; Hoosiers - прізвисько мешканців Індіани.

в) прізвиська-звернення всередині сім'ї (Pet Names)

Це пестливі прізвиська, якими користуються в колі сім'ї, звертаючись до дружини, чоловіка, дітей. Хоча ці пестливі слова і не є власними назвами, але вони близькі до них за своїми функціями. При цьому яскраво виражений конотаційний компонент значення. Це, по-перше, так звані «оцінювальні звернення» (love, sugar, brute, ape, duck), по-друге, звернення, емоційність яких обумовлена морфологічною похідною (Charlie, daddy, auntie, Johnny). До числа традиційних належать: Honey, Darling, Dear, Sweetheart. Пестливі прізвиська для маляток отримали назву fancy names. Особливо широко вони поширені на півдні та сільському Середньому Заході (ці райони США називають the Fancy names Belt). До числа таких назв відносяться: Lovie Flowers, Precious Hart, Little Bit White, Lemon Green, Handsome Mann.

г) індивідуальні прізвиська

Прізвиська підлітків часто нещадні. В якості образливих прізвиськ виступають Stinky («смердючий»), Jughead («голова глечиком»), Creep («повзучий, мерзенний»), Fatso («жирний»), Bub («дурень», від bubblehead); Hey (від виразу подиву), Big Mouth («великий рот», «базіка»), Birdbrain (курячі мізки»), Numbskull («порожній череп»), Horseface («кінська морда»), Skinhead («лисий череп»), Gabby («базіка») (Smith E., 1967: 150). Американські підлітки люблять давати прізвиська, взяті з коміксів, причому в цій системі «номінації» теж є своя логіка, яка визначається взаємовідносинами персонажів цих коміксів і мультфільмів. Широко поширені прізвиська в кримінальному світі. Прізвисько

знаменитого гангстера Аль Капоне «Scarface"» («зі шрамом на обличчі») стало його першим ім'ям, витіснивши справжнє. (25)

Висновки до розділу 2

Ми дійшли до висновку, що американські власні назви змінювалися та змінюються увесь час. Наприклад, імена, прізвища, прізвиська мають якесь значення, тобто це не просто слово. Самі американці розуміють значення власних назв, а от читачі зовсім іншої культури не зрозуміють, тому потребують пояснення. Також багато власних назв «загубилися» через свою негативну конотацію. Звичайно, ми помітили, що багато прізвищ походять з Англії, тому що, багато іммігрантів змінили свої прізвища. Багато власних назв піддалися англізації. Ірландці було змушені змінювати свої імена та прізвища, тому що, вони піддавалися тиску від суспільства. Американці люблять прізвиська, але вони мають різне забарвлення, тобто вони бувають грубі, пестливі. Отже, американські власні назви є різноманітними та цікавими.

Висновки

Підводячи підсумки, можна зробити такі висновки.

Ми дослідили ономастичні реалії США та ономастику. З'ясували роль ономастики у виробничій сфері, визначили взаємодію науки про власні назви з іншими дисциплінами, виявили об'єкт та предмет вивчення ономастичних реалій США та ономастики, окреслили коло проблем, дослідженням яких займається наука, визначили особливості американської антропонімії, з'ясували значення ономастики і її місце в сучасному мовознавчому процесі ономастики взагалі.

Таким чином, ми з вами розглянули основи ономастики як науки. Ономастика дає цінний матеріал для історії, географії, лексики.

Ономастичні реалії завжди запам'ятовуються національним колоритом, а власні назви є одиницями мови, які зображають цей колорит. Не дивлячись на відкритість антропологічних систем, фонетичний та графічний образ у кожній культурі свій.

Таким чином, ономастичні реалії являють собою дуже цікавий і незвичайний розділ мовознавства. Семантика цих слів надзвичайно важлива для тих, хто вивчає іноземну мову, так як вони зазвичай викликають труднощі в розумінні. Вивчення реалій також представляє інтерес у зв'язку з інтерпретацією текстів. Категорія реалій не проста і неоднозначна, вона вимагає особливого підходу до класифікації та перекладу.

Використана література

1. Суперанская А.В. Общая теория имени собственного. Имя и общество. – М., 1973. – С. 8-45.
2. Развитие методов топонимических исследований. – М., 1970.
3. Місце ономастики серед інших гуманітарних наук / / Ташицький В.: Питання мовознавства. М., 1961, № 2.
4. А.А. Лексикология и теория языкознания (ономастика). – Киев, Изд-во Киевского университета, 1972. – 210 с.
5. лингвистических учений. Древний мир. – Л., 1980
6. Аспекты ономастических исследований // Суперанская А.В., Сталтмане Э.В., Подольская Н.В., Султанов А.Х. Теория и методика ономастических исследований. – М., 1986. - С. 221-230.
7. Бондалетов В.Д. Методы ономастических исследований. // Он же: Русская ономастика. – М., 1983
8. Gardiner A.H. The theory of proper names. A controversial essay. – London, 1940.
9. Карпенко Э.А. Принципы ономастики. – М., 1964.
10. Методы ономастических исследований. // Бондалетов В.Д. Русская ономастика. – М., 1983. – С. 36-83.
11. «Студопедия – Предмет і завдання ономастики» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://studopedia.info/1-108647.html>. Дата доступу: 8.03.2022
12. Суперанская А.В., Сталтмане Э.В., Подольская Н.В., Султанов А.Х. Теория и методика ономастических исследований. – М., 1986. – С. 198-214.
13. Направления ономастической работы // Суперанская А.В., Сталтмане Э.В., Подольская Н.В., Султанов А.Х. Теория и методика ономастических исследований. – М., 1986. – С. 214-221.
14. Развитие методов топонимических исследований. – М., 1970.
15. Брагина А. А. Лексика языка и культура страны: Изучение лексики в лингвострановедческом аспекте. -- М., 1981.
16. Швейцер А. Д. Очерк современного английского языка в США. -- М., 1963.
17. Швейцер А. Д. Литературный английский язык в США и Англии. -- М., 1971.
18. Верецагин Е. М., Костомаров В. Г. Лингвострановедческая теория слова. - М., 1980.
19. «Британський елемент в американській топоніміці» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://kgrant.ru/uk/britanskii-element-v-amerikanskoi-toponimike-issledovatelskaya/>. Дата доступу: 11.03.2022
20. Берков В. П. Вопросы двуязычной лексикографии. --Л., 1973.
21. Принципы топонимики. – М., 1964.

22. «Особенности американской антропонимии» [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://studopedia.ru/18_131728_osobennosti-amerikanskoy-antroponimii.html. Дата доступа: 17.03.2022
23. Карпенко Ю.А. Названия звездного неба. – М.: Наука, 1985. – 163 с
24. Суперанская А.В. Структура имени собственного. – М., 1969.
25. Бархударов Л. С. Язык и перевод: Вопросы общей и частной теории перевода. -- М., 1975.
26. «Связь ономастики с другими науками» [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://allrefrs.ru/2-25700.html>. Дата доступа: 21.03.2022
27. «Ономастическая терминология в поликультурном городе» [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://studfile.net/preview/7853453/>. Дата доступа: 15.03.2022